

רב"ט אדרי אברהם (בבר)

2151678

בן רחל ואליהו

נולד ב- תשי"ג (1953)

התגייס לצה"ל בפברואר 1972

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- כ"ו בתשרי תשל"ד 22.10.1973

קרבות הבלימה ברמת הגולן.

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת הגולן בעתרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ביקו הראשון בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים ועמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ביקו השני של הגיזרה הצפונית היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפת) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"ם אביגדור ("יאנושי") בן גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלטו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפת.

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מנוחכמים של חילות האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת קרקעי ועליהם שכבת פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים). ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגדוד גדעון של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפית מחוץ למוצב. לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום כיפור. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסוריים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15:40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך זקות ספורות לאחר חדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפזרו החיילים הישראליים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנהל 17 איש. בכוח השני היו 27 חיילים. 10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בזוגות וכבודדים במקומות שונים במוצב.

כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דוב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל ה-6-7 באוקטובר ע"י שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת- החילוץ בוטלה ע"י אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים. חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבצרו בעמדות מאולתרות הפזורות בכל העמדות ונקודות המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגידל- שמס).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גדוד גדעון, הצליח לחמוק בלילה (ליל 6-7 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכב עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו נגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל.

הכוח השני שכלל, כאמור, 27 חיילים ניסה פעמים להגיח ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו עצמם בלית- ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר מכן. סך- הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

שלב הבלימה בגזרה הצפונית (7-6 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי "המאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגזרת פתחת קונייטרה, ועל כן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגזרה הצפונית, עליה הגנו גדוד לוחמי "גדעון", היו 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת ברק), ואילו בגזרה הדרומית עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת ברק, ולו 40 טנקים בלבד.

ההתקפה הסורית במלחמת יום-הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14:00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוות הקרב של דיוויזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך "הקו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונטרה-רפיד. בגזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

קונייטרה עיירה קרב

עיירה שהייתה עיר המחוז ברמת הגולן לפני מלחמת ששת הימים. נכבשה ושימשה את כוחות צה"ל ברמת הגולן. ערב מלחמת ום הכיפורים היה רוב השטח העירוני הרוס. בתוכו התנשאו מבנים ספורים לגובה של 2-3 קומות, ביניהם בית-החולים ובניין מפקדת החזית. בחלקה הדרומי של העיירה היה ממוקם מחנה התעסוקה ששימש את החלק המנהלתי של גדוד 13 (גדעון) של "גולני", שהיה אחראי על מוצבי הקו ופעילות הבטחון השוטף בחלק הצפוני של רמת הגולן. את העיירה חצו צירים אחדים, ביניהם: הציר לדמשק-ציר "אמריקה", ציר הרוחב של רמת הגולן-ציר "רשת". העיירה נשלטה צפונה ברכס הבוסטר וממערבה ברכסים של תל אביטל ותל בנטל. במהלך המלחמה חדרו אל תוך העיר כוחות רגלים סוריים, שפעלו בשולי המאמצים של הדיוויזיות בעמק ה'בכא' שמצפון שמצפון לעיירה ובאזור צורמן שמצפון לה. חשש מחדירה של כח שריון סורי לעיירה לא התממש. כשנשבר מאמץ ההתקפה הסורי במרחב התפנתה אוגדה 36 לטהר את העיירה מכוחות סורים שנראו נאחזים בה בכמה מקומות. משימת הטיהור הוטלה על חטיבת הצנחנים 317, בפיקוד של אל"מ חיים נדל. כוח מגדוד 417 חדר לעיירה בציר של אל-רום - קונייטרה, בחיפוי טנקים וטולרים מגדוד הסיור נ"ט של החטיבה וטנקים מחטיבה 7 חיפו מצפון על פעולות גדוד החי"ר ואחר-כך הצטרפו לטיהור. מיד עם כניסת הכוחות לעיירה הסתבר שהיא ריקה. בהמשך השתמשו כוחות צה"ל בעיירה כבסיס יציאה לפעילות במובלעת. בעקבות הפסקת האש הוחזרה העיירה לסורים, אך הם לא חזרו לבנות אותה, ובמקומה בנו מצפון מזרח לה את "קונייטרה החדשה".

קרב ההבקעה בחזית הצפון (11 עד 24 באוקטובר 1973)

ב-11 באוקטובר 1973, בהמשך להתקפת הנגד שהביאה את צה"ל לשליטת מלאה על כל רמת הגולן (8 עד 10 באוקטובר 1973), פתחו כוחות מיקוד צפון בקרב הבקעה גדול לשטח סוריה. היה זה "מאמץ עיקרי" של צה"ל בחזית הצפון, שנועד לפתוח שלב חדש במלחמה וכפיית הפסקת אש על סוריה. לאחר ריכוך אווירי ארטילרי כבד על הקו הסורי הקדמי בוצעה התקפה דו אוגדתית מדורגת. ראשונה הבקיעה אוגדת רפאל איתן עם לוחמי חטיבת גולני ועם לוחמי חטיבה 7 בציר גזבתא אל ח'שב-מזרעת בית ג'ן. מיד אחריה הבקיעה אוגדת דן לנר בגזרת ח'ן-ארינבה, על הכביש הראשי (ציר "אמריקה") לכיוון דמשק.

קרב ההבקעה ארך יומיים (11-12 באוקטובר 1973) ובמהלכו הובקע המערך הסורי ונכבש שטח גדול עד קו מזרעת בית ג'ן-תל-א-שמס-תל ענתר-כוחות אוגדת איתן עמדו להמשיך בתנופה לעבר מערכי סעסע, וכוחות אוגדת לנר היו בתנועה לעבר מחנות כנכר, אך המשך התקיפה בוטל בגלל הופעת כוח שריון עירקי באגף הדרומי של כוחותינו.

הופעת חילות המשלוח העירקים והירדנים בגזרת תל-ענתר-כפתה על כוחותינו היערכות מחודשת. אוגדת לנר תוגברה בחטיבת השריון 205 בפיקוד יוסי פלד ונערכה לבלימת העירקים, שקיבלו סיוע אווירי וארטילרי סורי. ב-13 באוקטובר התפתח קרב יזום ע"י כוחותינו, והכוח העירקי ספג אבידות כבדות. באותו יום הופסקה גם התקדמות אוגדת איתן לעומק השטח הסורי, וחיילי גולני נערכו עם כוחות השריון קטנים במקומות שולטים בגזרת סעסע-מזרעת בית ג'ן, לבלימת התקפות נגד צפויות.

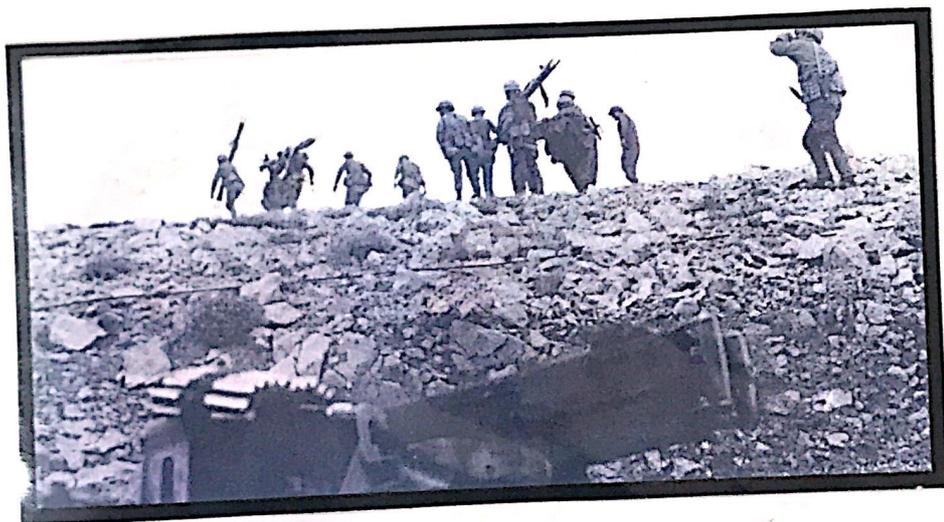
במשך שבוע ימים (14 עד 21 באוקטובר 1973) נערכו קרבות מקומיים בגזרות שונות של "המובלעת הסורית". כל התקפות הנגד של הסורים (בגזרת מזרעת בית-ג'ן) ושל העירקים והירדנים בדרום "המובלעת" נהדפו. יתרה מזאת, כוחות מאוגדת לנר הרחיבו את שליטתם ע"י כיבוש התילים ענתר ועלקיה, ואח"כ נכבשו שטחי מפתח נוספים להגנת "המובלעת", תל-א-שמס (14-12 באוקטובר 1973) ואום-בטנה (19 באוקטובר 1973). חיילי גולני המשיכו להחזיק במזרעת בית-ג'ן, בגזרת חדר, בתל אחמר, ובצומת חדר. גודד הטירונים שהה בכפר חרפא בלב "המובלעת הסורית".

התקדמות איטית מאבן לאבן ומעמדה לעמדה

איתור נפגעים

פינוי פצועים על אלונקות

במלחמה היה אבי במוצב 203 ויחד עם חבריו עמד בהתקפות הסוריות חקבדות. הוא ביצע את המוטל עליו בדרך הטובה ביותר, והתנהג כחייל למופת בשעות קשות אלו. בהמשך המלחמה הצטרפה הפלוגה לגדוד ועלתה לתל-שמס. בכ"ן תשל"ד ה - 22 באוקטובר 1973 יצא מאורגן כחייל טוב, החגור מסודר והנשק נקי ומצוחצח. החלה הפגזה כבדה, והעמדה ספגה פגז ישיף אבי וחברו, יצחק אזולאי הי"ד נקטלו.
בן 20 היה במותו.

את התאריך המדויק של בוא אבי למחלקה איני זוכר, אך את יישומו של אותו רגע אזכור תמיד.
בשמירות הרבות בקיום הייתי מבקש לשמור איתו מכיוון שהיו לנו הרבה נושאים משותפים. ואותן שיחות סייעו לנו לחעביר שעות השמירה המשעממות. היתה לי תחושה שאבי הוסיף למחלקה משהו בבואו, כאין רוח מיוחדת שעצבה את דמות המחלקה. זוכר אני היטב את שעתו האחרונה, עת יצא לשמירה כשחמקלעון נקי ומצוחצח כרגיל, בידי הבוטחות. ובאותה עמדה שבה שמר אבדה לנו "הרוח החיה" במחלקה, אבד לנו אבי החייל המסור, והחבר הטוב שידע לשאת ולהעביר רגעים קשים ברוח טובה.
חייל פשוט טוב בצבא, גנרל ומצביא.

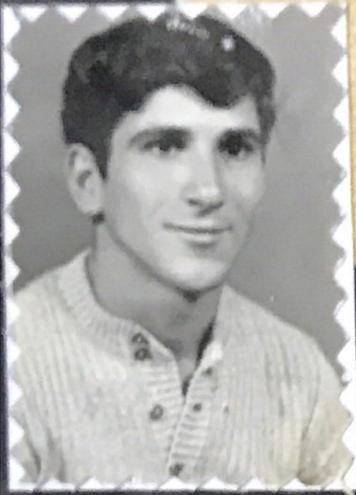
רצה לנסוע אחרי הצבא לחו"ל, לשאוף קצת אויר צח, אח"כ לבנות בית בכוחות עצמו. לעבוד קשה ולהסתדר.

כשקבלתי את הפלוגה, היה אבי עדין טירון והדיווח שקיבלתי עליו הוא היה נראה שקט וכמובן שהערכה זו היתה בלתי מגובשת ולא מדויקת.
התחיל אימון ואבי שימש במחלקה מקלעוניסט. זהו תפקיד קשה מבחינה פיזית וחשוב. האימון היה קשה ומייגע אך מאבי לא נשמעה כל תלונה או "קיטור" כלשון החבר'ה. מבחינה חברתית התחיל להשתלב אט אט וקולו החל להישמע בין הותיקים. מאוחר יותר הפך לדמות מרכזית בחברה.
בקו עזה הצטיין מבחינה מבצעית, ובאימון לאחריו הוזכר שמו בכל סיום תרגיל כדוגמה לחייל מצטיין, היה פעיל מאוד. כל דבר היה אכפת לו וכתמורה קבל חופשות שבת מיוחדות, הוא הפך למנהיג בין חבריו, וכשקיבלה הפלוגה עונש, היה זה אבי שבקש בשם חבריו לבטל את העונש והבטיח שהדבר לא יישנה.
היתה לו חיילות למופת, חציוד מאורגן החגור מסודר, הנשק נקי. ולא היססתי להטיל עליו משימות שדורשות אחריות, במקרים רבים מילא מקום מ"כ וביצע את המוטל עליו לא פחות טוב מכל מ"כ או מפקד אחר.

במלחמה הייתי עם הפלוגה שבוע אחד בלבד לפני שנפצעתי במשך זמן זה התנהג אבי כרגיל ולא אכזב.
מאחרים שמעתי שגם בתמשך שמר על אומץ לבו, התנדבותו לכל משימה, והתנהגותו למופת.

מה היה אבי במתלקה? הרגשתי בזאת, כשישבתי במזרעת בית-ג'ן לאחר המלחמה. ישבנו ליד התנור ושוחחנו וחסרונו של אבי הורגש היטב, מה בדיוק היה חסר - צחוקו, בדיחותיו או קולו - קשה להגדיר ולבטא במילים אך החבר'ה יודעים למת אני מתכוון.

חברים כותבים לאבי לאחר מותו

ד. ז. ז.

העבודה הרבה לא הטרידה אותו מכיוון
שהיתה חיונית לפרוק את מרצו, גם אחריות
רבה חש בתפקידו, וכשנתנה השמירה
הראשונה לחייל שלא סמכו עליו כל כך, קבל
זאת בהבנה למרות שהדבר עלה לו בשעות
שינה חיוניות.

(1)

למרות שהוא לא היה האח הבוגר, נחשב כגבר
של המשפחה.
עם מבחינת דוגמא אישית, וגם מבחינת שלטון
חיובי על משפחתו
כל דבר שהיה זקוק לשיפוץ בבית או לתיקון
הוא היה עושה.
צריך להרכיב ספריה לילדים רק אבי יכול היה
לעשות זאת,
וכן אצל השכנים. מרץ יוצא מן הכלל, להחליף
מכונת כביסה לאימא
וילון, הכול בצורת הצעה בבית ראווה כפקודה
שנעים לבצע אותה.
היה בא עם משכורת של 50 ל"י. לא לוקח כסף
מהוריו
ועוד קונה מהכסף הזה מתנה לאמו. "סתם
ככה" אמר וכן
מתנות לילדים שלא יריבו בניהם, כי הוא
אהב שלום בית.
וראה עצמו אחראי לביצוע! היה בא לחופש
ועובד
ומשתכר כסף וקונה מתנות או מזמין את כל
החבריה
למשקה או שנותן להורים.
היה קם מוקדם בשבת אחר שבא עייף ביום
שישי
ומצלצל ומבקר את כל החברים.
לא היה יכול לסבול שגרה ושקט. ישבו ליד
השולחן והוא כל
הזמן צוחק ומשתולל ואומר לאחרים נו
קדימה, תזוזו
תקומו תעשו משהו תפסיקו לשבת סתם כך,
או שאת
אמו היה מריץ ברחוב כדי להוציא קצת מרץ

קנטרו אותו במשפחה שילך להתחתן עם
חברתו והוא
ענה "לא רק שאני מוגבל בצבא, אני אגביל גם
אותה?"
כשאמו היתה חולה, היחידי שרץ מביא
איכשהו ד"ר
הביתה בשבת ומתמסר בטיפולו בה.

וכל זאת בטבעיות לא ציפה למלות תודה או
תמורה. היה במעשיו
אלו מעין פורקן למרץ העצום שהיה בו, מרץ
שלא נתן לו מנוח.
עזרה לאחרים היתה נראית לו כדבר טבעי, אך
עזרה מאחרים
לא אהב, ולא רצה לקבל. מהוריו לא דרש
כסף, וגם מחבריו
לא היה מוכן לקבל, אלא תמיד הוא היה זה
שהזמין אחרים לכוס
קפה, והתיחס בביטול לכסף כאשר היה מדובר
בכספו הוא. לכל
מעשיו אלו היה מתלווה בטחון עצמי ואמונה
פנימית, דבר שהדביק את חבריו,
וגרם לכך שירגישו בחברתו שיש להם גב,
וכהגדרתו העממית "גבר אמיתי".
על אף בריאותו הרופפת והמקצוע שרכש
בבית-הספר המקצועי "צור" בנהריה,
בחר אבי בחיל קרבי והתגייס ל"גולני", יחידה
בה ראה אתגר להוכיח את עצמו.
לא שעה לשכנועי חבריו ומשפחתו לעבוד בצבא
במקצועו, ושאף להוכיח שהוא באמת גבר.
ביחידה גם מצא פורקן למטען העצום של מרץ,
שהיה טמון בו.
וכחייל היה חייל טוב מאוד, בעל יזמה שאפשר
היה לסמוך עליו.
גבי, המ"פ שלו, אומר "אבי היה מאותם
חיילים טובים שניתן לתת להם כל משימה
עצמאית, הייתי סומך ידי שאכן בצעו לא פחות
טוב מכל מ"פ שיקבל אותה משימה".
אך עיקר התרשמותו של גבי היא מפעילותו
החברתית והמבצעית כאחת

אבי לא היה מאותם אלה המצפים לפקודה,
אלא יזם, התעניין
והתנדב. מ"כ בפלוגה שלא הכירו אישית
התרשם בתקופה הקצרה שהיה יחד עמו
במוצב קטן, ממטען המרץ הבלתי נדלה שלו.
באותו מוצב התנדב לפעול בתור טבח, ועשה
זאת מכל הלב.

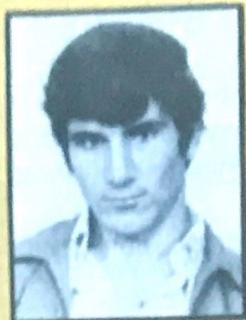
יְזַכֵּר

יְזַכֵּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבְנוֹתָיו
אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בַּמַּאֲבָק עַל הַמְדִינָה בַדֶּרֶךְ
וְאֶת חֵילֵי צְבָא-הַגָּנָח-לְיִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בַמְלַחְמוֹת יִשְׂרָאֵל.

יְזַכֵּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ
וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחַמְדַּת הַגְּבוּרָה
וְקִדְשֵׁת הָרָצוֹן וּמְסִירוֹת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר נִסְפוּ בַמְעַרְכוֹת הַכְּבֹדוֹת.

יְהִיו גְּבוּרֵי הַדְּרוֹר וְהַנְּצַחֵן
הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֻמִּיצִים
חַתוּמֵי בִלְב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

אדרי אברהם

אברהם (בבר), בן רחל ואליהו, נולד בשנת תשי"ג (1953) בעיר מארקש שבמרוקו. בהיותו בן שבעה חודשים עלתה משפחתו ארצה. לאחר שהתגוררה תקופה קצרה במושב בר-גיורא בהרי ירושלים, עקרה המשפחה לנהריה והשתקעה שם. אברהם למד בבית הספר היסודי ע"ש אושיסקין וסיים את לימודיו בבית הספר המקצועי "צור" – שניהם בנהריה. למרות שלא הצטיין בלימודים היו לו תכונות חיוביות רבות שבזכותן רכש את לב מוריו וחבריו. הוא התבלט כמנהיג טבעי ועמד בראש חבורת התלמידים בני גילו. אברהם היה טוב לב ומתחשב בזולת ונהג לעזור כמיטב יכולתו לכל אדם, אם בהושטת עזרה לאישה זקנה בנשיאת סל כבד ואם בארגון "מבצע ניקיון" בשכונה. אברהם גויס לצה"ל בתחילת פברואר 1972. למרות בריאותו הרופפת והעובדה שרכש מקצוע בבית-ספר מקצועי, העדיף להתנדב לחטיבת "גולני". ביחידתו היה חייל טוב ואהוד על חבריו ועל מפקדיו והכל היללוהו על שביצע את תפקידו בצורה מושלמת באומץ לב, במסירות ובנאמנות. במלחמת יום הכיפורים השתתף אברהם בקרבות הבלימה נגד כוחות הסורים, שתקפו ברמת הגולן. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.1.1973), נפל אברהם בקרב והובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בקיבוץ לוחמי הגטאות. השאיר אחריו הורים. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי. זכרו, וזכר חברו יצחק אזולאי, שנפל יחד אתו, מונצחים בחוברת זכרון שהוציא לאור גדוד "גדעון".

יהי זכרו ברוך.

